

ДРАМАТИЧНА БІБЛІОТЕКА ЛЕМКО-СОЮЗА

1. Лемковске Весіля и Співанки	0.10
2. Спаношне Хлопство	0.10
3. Ицко Сват	0.10
4. Молоды Старых Ошукали	0.15
6. Американе и Клопоты Пана Превелебного	0.15
7. Братья Коллекторы	0.15
8. Муж Умер	0.15
9. Порозуміла	0.15
10. На Чужом Весілю	0.15
11. Женаты Женятся	0.15
12. Лемковски Вечирки	0.15
13. На Границі	0.15
15. Просвітители Народа и Просперита	0.15
16. Охотники	0.15
17. Мачоха и Конскрипция	0.15
18. Безработны и Ситизены	0.15
20. Стары Кавалеры и Такы Теперь Дівчата	0.20
23. Куда Сердце Тягне	0.20
24. Весна	0.10
25. Стародавны Лемковски Вечирки и Ламанчак ..	0.15

Представления в Календарях из минувших роков:

- 1) Як Чорты Панов Взяли (1933); 2) Вертеп в Карпатах (1934); 3) Петро Павлик зо Спиша (1938); 4) Заверуха на Лемковині (1939); 5) Дві Сестры (1949); 6) Нашы Спорты и Так То Было (1950); Карпаторуссks Партизаны (1951).

Представления в Нашой Книжкі:

- 1) Вертеп в Карпатах; 2) Шолтыс; 3) Петро Павлик зо Спиша; 4) Дві Натуры; 5) Просперита; 6) Карпатська Украина.

LEMKO ASSOCIATION
556 Yonkers Avenue   Yonkers 4, N. Y.

Сидор Співак принимал участие
в представлении "Лемковски
Вечирки" 4 марта 1951,
в Кливленд, Огайо.

Стародавны Лемковски Вечирки и Ламанчак

Драматична штука в II актах
из звычаю прядильных вечеров
на Лемковині.

Составил
Н. А. Цисляк

Типография Лемко-Союза

ЦИНА 15ц.

Издание Лемко-Союза
— 1951 —

LEMKO ASSOCIATION
556 Yonkers Avenue   Yonkers 4, N. Y.

ОСОБЫ:

ГРИЦ ГАЛУШКА, пересічний лемковский газда, літ 50.
ОРИНА, його жена.
УЛЬКА, их старша дівка.
МЕЛЬКА, их молодше дівча.
МИТРО, сусід.
ТИМКО, дзяд.
ВАСИЛЬ и СЕМАН — паробки.
МАРИНА и ПАРАСКА — дівчата.
ТЕТА ХАРИТИНА, старша жена.
СРІБНЫЙ и ЗОЛОТЫЙ, Козибратья.
КОМИЧНЫ ХАРАКТЕРЫ: Турень, Медвідь, Жовна, Жид,
Гусаре, Панички, Коминяр, Чорт и други страшки.
Прядильниці, сколько можна, и хлоці.

ПРИМІЧАННЯ АВТОРА

Обичай прядильних вечеров на Лемковині так багатий и разнообразний своїми штуками, приповідками, співами и забавом, що неможливо включити все то в одно двогодинне представление на сцену. Наша штука "Стародавни Лемковски Вечирки и Ламанчак" оригінально складена в кооперації з акторами Лемковського Драм-Кружка в Клівленді, котри походять із ріжких лемковських сел меже ріками Саном и Попрадом. Представление так полюбилось зрителям, що оно мусіло быти повторено на сцені такої в том же сезоні 1951 року.

В виду такої разнообразності обычайов, в інших околицах лемковской еміграции може показатися потреба змінити отдельны уступы в представлению, котри можна унимати або додавати в отповідных до того условиях, додати характер, який не показаный в наших вечирках, або при браку указанного характера замінити другим. То относится и до співу. Приміром, коляды можна співати в рождественском сезоні, но позднійше их можна замінити даяком другом полу-религийном одом, смішаном с світским темом, яких есть много меже лемками. Співанки можна коротити, продолжати або міняти отповідно до условий и ограниченности часу. То буде относится до приповідок, загадок и ріжких штук.

Николай Цисляк.

АКТ I.

(Сцена представляє хижу пересічного газди Грица Галушки. В одном конци Гриц обтолкує на кобици пральником остатню горстку лену. Улька чеше лен на щеті. Орина гладить на гладженици. Мелька и други дробни діти плянчутся и заваджають кожому).

СЦЕНА 1.

ОРИНА (гладит и приспівує):

Не була-м дома, коноплі-м терла,
Встряло мі паздерко, добрі-м не вмерла.
Люде потерли и почесали,
А мої три горстки в пецу остали.

(Скончивши роботу, озератся на Грица с острим прімічанням): Лем ты, небоже Грицу, звивайся там помалы, звивай... Так ся с тым обтолкуваньом дзядуешь, што вшитку роботу нам обом с Ульцом затримуешь, и зас будеме остатні с тым леном в селі на людский сміх...

ГРИЦ (поспішил ударити добри пару раз по горсткі): А ты што на мене зас вшитку вину валяшь и вытерашь на мі гамбу, як на псі? Я можу си тепер помалы брати, бо ём ся дост нагарувал през літо, а вы лем по отпустах ходили и телефонки сбивали. А як ся ти моя робота не любит, то сідай сама и доконч роботу, а я пойду до сусіди Митра покурити собі, загрітися при пецу и побесідувати. (Шмарил пральником, подышол к Орині и заспівал):

А ци я пес, же мяня не кцешь.
Я за свои дукаты найду собі не таку,
Яка ты єсть.

На горі сніг, под гором град,
А в поточку рыбочка, за поточком вдовичка,
Ку ней бы-м рад...

(Виходить).

СЦЕНА 2.

ОРИНА (сідат обтолкувати лен): Який мі ту пан. Забыл о том, што он ту лем присташ, а тепер ани слово му не можешь речи, бо ся зараз образит. Але як то повідают: не тот хлоп, што бье; лем тот, што вытримат. Не тот хлоп, што начал, але тот, кто докончил...

УЛЬКА (наспівує свою мелодію):

Чешу лен, чешу лен, дві копы през тыждень,
Счесала-м до краю, возми мя, шугаю.

Шуміла ліщина, шуміл зеленый гай,
Заплакало дівча, заспівал сой шугай.

Дівча заплакало, же ся не выдало,
А шугай заспівал, же дівчатко не взял.

УЛЬКА: Мамо, сковайте того корыття лену про мене. (Подает корыття лену).

ОРИНА: А тобі нашто зас корытяте лену? Ци може и ты куришь, та будешь носити за дуган, як и твой нянь.

УЛЬКА: Ой, мамо, якы вы просторікі! Хочу посіяти на Андрея, абы знати, який ся мі муж трафит.

ОРИНА: Який? Я не дбам, який, лем най бы ся уж раз даякий трафил и тя взял, абы-с мі ту не осталася на посміховиско людське, як и тата горстка лену в пецу.

УЛЬКА: Не гвартенич, лем сковайте корыття лену про мене, чуєте? Сковайте так, абы нянько не нашли. А не гварте мі таке, же сіяти лен на Андрея не треба. Я знам, же як вы такы были, як я, то сами сте хотіли наперед знати, якого мужа будете мати. И не правда, же сте ся дознали?

МЕЛЬКА: Мамо, мамо, дзяд до нас иде...

СЦЕНА 3.

(Входить Тимко с двома цідилятами, палицьом и інструментом).

ТИМКО: Дай вам Боже добрый вечер, газдусь, газдыньо и ціла родина.

ОРИНА: Дай Боже и вам, діду. Сідайте в нас и повічте, откаль до нас так поздно приходите?

ТИМКО: Приходжу с далека, и хоц ём родом с того села, то и так мя никто не хоче переночувати. Прошу вас, газдо, газдыньо и ціла родино, ци бы сте мя не переночували дагде на лавці або за пецом, а я зато за вами "отченаш" выгварю и на гусялях заграю.

ОРИНА: Переночувати бы сме вас переночували, але як же вас принимати на ночлег, як газды неє дома?

ТИМКО: Нее? То ище ліпше, веце місця про мене буде...

ОРИНА: Та газда єсть дома, лем вышол тымчасом до сусіди. Перше ся звідам його... Полечу за ним сама.

МЕЛЬКА: И я полечу с вами...

УЛЬКА: Не ходь с мамом, бо я сама дзяда боюся.

МЕЛЬКА: И я ся бою.

ОРИНА (пригрожує): Не лишайте самого дзядда в хижі. (Выходит).

СЦЕНА 4.

ТИМКО: Вы не бойтесь мене, дівчата, я такий чоловік, як и другий, а ище и родина вам приходжу...

УЛЬКА и МЕЛЬКА: Родина? Та яка?

ТИМКО: Ище барз близка. Вашой мамы тетиного стрыка дівки швагрового брата невісты я власныі брат по другой жені...

МЕЛЬКА: А я ани не знала, же мы маме дзядда в родині.

УЛЬКА: Будешь тихо... А где вы, діду, ночуете по други ночы?

ТИМКО: По цілом світі: от Щавника до Якубян, от Остурні до Коноплянки и от Черемхы аж до Флоринки...

МЕЛЬКА: То аж такий світ широкий?

УЛЬКА: Як вы так дуже ходите, то дуже світа видите и дуже знate.

ТИМКО: То правда, дівче, же знам. Знам, як где люде жилют, и як світ иде.

УЛЬКА: Кедъ то правда, же знate, як світ иде, то може знate и ворожити.

ТИМКО: С початку ём знал с пару стричок и ворожити,

але потом ём забыл, мам речи, люде мя отзываили от того, бо ся им николи не сполнило, што ём им поворожил. А што ты, може собі высмотріла красного паробка, што ти го даяка друга отбират, ци може тот, котрого ты любиш, тебе не любит?

УЛЬКА: Видите, же знate, о што мі ся росходит. Хотіла бы-м знати, якого мужа буду мати, и ци мі добре буде при нем.

ТИМКО: Та гдеж бы-м не знал, о што таке молоде дівча думат. Мужа будешь мати, то певне, бо як сой сама не найдешь, то ти родиче найдут, або и сам ся трафит, бо видно, же ёс дост пристойне дівча. А же зле ся вам буде поводило, то я того певный, бо в том селі я не знам ани єдного газды, жебы ся му доброе поводило. Вшитко, што для тебе можу зробити, то лем псалтырь отчитати, або "отченаш" выгварити.

УЛЬКА: Псалтырь про мене ище завчасу читати, а "отченаш" можете выгварити, тото ани вам ани нам не пошкодит, кедъ не поможе. Выгварте "отченаш" так, абы-м ся отдала в найблизы мясницы, бо мама уж довше в хижі на мя смотріти не могут. А я зато дам вам тот скруток лену. (Дає Тимкови скруток, он ховат за пазуху).

ТИМКО (клякат на коліна, гварит "отченаш" и за цілый час бъеся в груди, по оконченью "отченашу" продолжат таку молитву): Предвічный Боже, будь милостивый, даруй тому молодому дівчату красного мужа як лелия, чистого як шиба, високого як жито, и най так до рока дождутся "пророка". А вшитки мамы най колачики печут и за дзядама мечут, аминь. (Креститься).

СЦЕНА 5.

(Входить Орина и Гриц).

ГРИЦ (осмотрює дзядда, аж окончит молитву): Дідо Тимко! Та где вас ту вітры занесли? Уж да-с пять роков тому рознеслася гутка, же сте в заметях замерзли на смерть. Ци може сте ся вернули с тамтого світа дзядувати и по жебрах ходити?

ТИМКО: Знate, газдичку, в людских языках кости ніт, то могут ними обернати на вшитки стороны. А вы никого

не спрете повісти на вас, што дакто повіст, або думати, што на вас думат.

ОРИНА: Тонич, же на вас таке сплели, зато будете довше жити. (До мужа): Знаш што, Грицу? Они просяться в нас ночувати.

ГРИЦ: Ночувати?

ТИМКО: Прошу вас, газдичку, переночуйте, бо где я тепер так поздно ночлег найду, а я за то ся вам отвдячу — "отченаш" выгварю и на гуслях заграю.

МЕЛЬКА: Переночуйте их, няню, переночуйте, они ище наша родина...

ГРИЦ: Родина?... Гм... та як уж нигде не можете ночлег найти, то я вам позволю переспати в стодолі.

СЦЕНА 6.

(Входят Марина и Параска).

МАРИНА и ПАРАСКА: Дай Боже добрий вечер и вшитко доброе.

ОРИНА: Дай Боже, дай. Витайте, дівчата, што нам нового повісте?

МАРИНА: Пришли сме вас просити, ци бы сте нам позволили того року на вечирки.

ПАРАСКА: Мы ся будем добри справувати.

ГРИЦ: Я бы вам зо щирої душы позволил, дівчата, але видите, в мене хижа маленька, непопрятана, и ніт ся где обернути. А до того моя стара якаси все хвора, а я зас барз недобрий чловек, хоцколи назлощуся и поневинні на хоцького выкричу. А уж найгорше то, же я не знам приповідки повідати, но и кто же вас буде на вечирках забавляти?

МАРИНА: Сусід Митро.

ПАРАСКА: Мы лем што у них были просити го о то.

ОРИНА: Ты лішне не зганяй на мое здоровля, бо як треба роботу зробити, то ты тогды о том не спомнешь, а мі, поправді, нич не бракує, хыбаль же маш даяку другу "стару" на мысли.

УЛЬКА: Може тоту в стайні, што рычит.

ОРИНА: Позволь дівчатам на вечирки того року, кедь

так красно просят. Може и нашым дівчатам треба буде на другу зиму до дакого на вечирки ходити.

ТИМКО: Кедъ ся за тот час не выдадут...

ОРИНА: Абы с тя прорекло, абы ся вшитки до рока споотдавали...

ГРИЦ: Хоц бы-м не хотіл, та муши позволити. А коли же хотите зачинати?

МАРИНА: Хоц бы и днеска, мы мame куделі готовы.

ПАРАСКА: Полетиме зараз за куделями.

ГРИЦ: Можете и днеска, мы уж покончили гладити, я сам днеска скончил остатню горстку лену обтолкувати.

ОРИНА: Призрий-ле ся ту на него, кто ту ся хвалит...

ГРИЦ: Лем же хижа ище не попрятана, а до того мame гостя на ночлег.

УЛЬКА: Зараз буде попрятана. (Прячут обі с Орином).

СЦЕНА 7.

ГРИЦ: А видиш, Ориц, не упоминал я тебе, абы-с ся звивала с тым леном, же будеме остатні. Люде на вечирки пришли, а ты ледво гладити скончила.

ОРИНА: Я все остатня с леном, а ты с яруваньом, то сме теперь єднакы, и не маш мі што доганяти.

УЛЬКА: Як бы вы мі, мамо, зрыхтували куділь, то бы-м стала разом с другими прядильницями на вечирках прясти.

ОРИНА: Хоц раз маш правду, моя дівусь. Тішит мя, же ся до хосенной роботы сама поберашь.

УЛЬКА: Але я ся муши прибрати, бо може и хлопці придуть.

ОРИНА: Ты зас за хлопців? Хлопцям як ся не сподабаш брудно, та убрано трудно.

УЛЬКА: А што, вы мамо, не запримітили, який Онишин красный паробок?

ОРИНА: Не того гарде, што гарде, лем того, што ся кому подабат.

УЛЬКА: С вами, мамо, ся не набесідуе.

ОРИНА: И с тобом ніт...

СЦЕНА 8.

(Входит Харитина с кудельом).

ХАРИТИНА: Дай Боже добрий вечер.

ОРИНА: Дай Боже и вам, тето Харитин.

ГРИЦ: Тета Харитина! Не чудо, же конь ся забил, але кто воронам дал знати. Таж вы перша в нас прядильница. Як вы дозналися, што в мене той зимы вечирки будут?

ХАРИТИНА: Боже мой, я под дверми стояла, як дівчата приходили на вечирки хижы просити. Я ся не хвалю, але я уж два тыжні як зачала прясти, я уж три локті напряла. Я напряду и про себе, и про люди, ище и дівчатам на вечирках помагам допрядувати куделі. Я ся не хвалю, але я...

ОРИНА: Покажте-ле, тето, мойой Ульці, як прясти, бо от мене не хоче научитися. Дівка, як видите доросла, отдавна бы ся отдавала, а ту веретено не зна, як до рук взяти. Но и як же така дакому сподабатся?

ХАРИТИНА: Я барз радо послужу. Подъ-же гев, дітино, подъ. (Поучує, як прясти).

ОРИНА: А и ты, Грицу, не дармуй. Купил ёс скоры дівчатам на керпці, то сідай и берся до роботы. Може и ты ся бы дакому сподабал...

ГРИЦ: Хыбаль лем тобі, кому-ж іншому?

ТИМКО: Я не знам, кто ту у вас розказы выдає: газда ци газдыня?

ГРИЦ: Того, што и я бы хотіл знати...

ОРИНА: А вам, діду, што мішатися до нашого газдовства?

ТИМКО (спохватися): Я... я... я... гварю, же не знам, кто ту в вашом селі розказы выдає. Я до фамильйного ся вам не мішам, от того, я сой ліпше руки умью.

МЕЛЬКА: Принести вам, діду, води?

СЦЕНА 9.

(Входят Марина и Параска с куделями).

МАРИНА и ПАРАСКА: Добрый вечер и добре здоровия.

ВСІ: Дай Боже и вам дівчата.

ГРИЦ: Загрійте сой ногы, дівчата, и бертесь до роботы, жебы сте дуже пасем напряли, жебы аж и мамы вас похвалили.

ПАРАСКА: Похвалили? Тамту зиму аж и битку єм раз от мамы достала.

ТИМКО: Якоси то смутно таты вечирки зчинате, ани нич не співате, ани нич.

ХАРИТИНА: Та бо нас вшиткых ище ніт.

СЦЕНА 10.

(Входят прядильниці и хлопці цілом гуртом).

ПРЯДИЛЬНИЦІ и ХЛОПЦІ: Дай Боже добрий вечер, вшитким.

ВСІ: Дай Боже и вам здоровля, хлопці и дівчата.

ХАРИТИНА: Треба бы, тоты вечирки начати даяком колядом.

МАРИНА: Зачнийте, тето, Харитин, а мы вам поможем.

(Харитина начинат співати старинны коляды, напримір: "Дивная новина", "Новая радость", "Нова радость стала". Всі прочы подтігают хором).

ХАРИТИНА: А тепер уж можете хоц'яку телефонку заспівати...

ДІВЧАТА: Та зачнийте, тето Харитин.

ХАРИТИНА: Та лем все я? Як я была така, як вы, то я ся не хвалю, але я все перед вела, а тепер вы мі пребачте. Я за стара на таке и тоту роботу на вас тепер лишам. Кто вам буде перед вюл, як старої теты Харитини бракне?

СЦЕНА 11.

(Входит сусід Митро).

ВСІ (голосмо): Сусід Митро! Сусід Митро идут. Як ся мате, Митре? Мы на вас ждеме... Только що сме о вас вспоминали.

МИТРО: Та што ся таке стало, же сте мя вспоминали?

ЄДНА ГРУППА ВЕЧЕРНИКОВ: Хочеме, жебы сте нам приповідки повідали.

ДРУГА ГРУППА ВЕЧЕРНИКОВ: Хочеме, жебы сте нам загадки задавали.

МИТРО: Для таких молодых дівчат я барз рад приповідки повідам и загадки задаю, але повічте мі: што перше хочете, приповідки ци загадки?

BCI (отповідають голосно й смішано): Приповідки... Загадки...

МИТРО: Але я до чиста с тым помішаний, я не знам, што перше зачинати, бо не знам, што перше хочете...

BCI (отповідають мішано): Приповідки... загадки... приповідки... загадки.

ТИМКО: Зачекайте-ле, зачекайте, бо так до конця нигда не дойдете. Я ходжу по світі, то я знам, як в таком выпадку с бідами выпровадити.

BCI: Поможте нам, діду Тимку, поможте.

ТИМКО (бере палицю, перекладат пястуки и повтарят): Перше приповідки, перше загадки... перше приповідки, перше загадки... перше приповідки. Вишло, што перше приповідки, а так загадки. Повідайте перше приповідки.

ОРИНА: Но и посмотте-ле ся на дзядя, який он мудрый.

МИТРО: Як сме уж на то пришли, же треба перше приповідки повідати, то я вам повім приповідку. Але то не буде нияка приповідка, лем правдива неправда, с мого власного життя. То было ище тогды, як мого няня на світі не было, а я уж был тогды велький паробок. (Показує, який великий). А и мои діди тогды лем в попелі гребли. Мы мали велике поле, лем же оно было не наше, и як приходила ярь, мы оба с дідом выбралися ярувати. А в нац ярь все припадала на зиму, а зима на ярь. Але же мы с дідом были барз ручы до роботы, и не хотіли сме так долго ждати, то сме переложили днеска на заран, а заран на днеска, и такой зараз вхопили сме ся до роботы. Выйдеме на поле, смотриме, летит вітер, летит и летит, што ани нам робити не дає. Дідо кричат на мене: Митре, злапай тот вітер, то го запряжеме до плуга и поореме поле, бо не мame коня. Я пустілся за вітром, тримамся го руками и ногами, а дідо зашмарили вітрови узду на голову и запрягли сме го до плуга, и до полудня, мой милый Боже, мы были по яри. Праві скончили сме ярувати, як небожка моя мама, а дідова баба вынесли нам полуценок.

Сідаме істи свіжы перогы. Береме єден оба с дідом, але ани я ани дідо не могли сме до него закусити, бо барз был свіжий. Правда, я дідови ани ся не чудую, бо они ище в тот

час зуба не мали, але зато они го пробували кваницьом переломити, и не дали рады. Тогда я гварю дідови: Чом, вы, діду, не идете до головы по розум? Заложте перог до плота и переломиме. Як сме повіли, так сме зробили. Заложили сме перог до плота, дідо завісился на єдном конци, я на другом, и пробуєме ламати. Цілый плот хвієся, а перог не поддаєся. Тогда я скричал на бабу: чом вы, бабо, не идете до головы по розум, и не тримате плот, не видите, же ся хвіє? Аленич баба полетіли до головы по розум, дідо як приставится до перога, як зважит — цілый плот завалился, а перог остал цілый, як и был... Сіли дідо на тот перог и росплакалися, як мала дітина, бо то они все такы плаксивы были за дітины. Гварю до діда: не плачте, підеме на обід домів. Та подождий до вечера, то такої скосиме зерно, пограбеме и забереме домів, не видиш, же зерно на очах росне и дозріват. И так ся стало. За пару минут зерно зачало дозрівати. А баба тым часом зашли до ліса и выполошили оттамаль волка и пса. Летят они по нашему полю в єдну и в другу сторону. Я, не мыслячи, зашмарил косу на вовка, а дідо зашмарили грабли на пса, и так: вовк косит, а пес грабле, и в очимліню наше зерно было и покошене и пограбане. Мы склали того на смыка и тягнеме додому. Приходиме додому, а там на порозі маме новину. Мама мои повідають, што народился мой отец. Што то за радостна новина. Я с радости взял няня на руки, а няньо мене за чубрину: а где ты, гварят, лайдаку был, як я ся родил? Але я нянькови того пребачил, бо што нянько, то нянько, и справил ём им богаты пребогаты крестины, на котры наша небожка баба напекли хліба и наготовили перогов с того самого зерна, што сме на него оба с дідом орали, вовком покосили и пском пограбали. Тоты крестины такы добры были, што до днес их люде вспоминают, а и я их не забуду, покляжити буду...

ТИМКО: Барз мудра приповідка, я ище такой не чул, отколи на світі жию.

ОРИНА: Чом ты, старый, не научишься так ярувати, як сусід Митро со своим дідом?

ГРИЦ: Боюся, же бы-с мі таких свіжых перогов на полуценок вынесла, як Митрова мама.

ОРИНА (хватилася за голову): Бойся Бога, хлопе, та якы ты керпі шиєш? Они на Ульку не будут...

ГРИЦ: Яке диво, же на Ульку не будут. Не будут на Ульку, то будут на Мельку, не будут на Мельку — будут на Евфроску, не будут на Евфроску — будут на Макрину, не будут на Макрину — будут на Сузу, не будут на Сузу — будут на Гарасима, не будут на Гарасима — будут на Николая, не будут на Николая — будут на Осифа, не будут на Осифа — будут на Штефана, не будут на Штефана — будут на Семана, а не будут на Семана — будут на тебе, а не будут на тебе — будут на мене, а все на когоси в фамилии ся сдадут.

ПРЯДИЛЬНИЦІ: Повічте нам, Митре, приповідку о страхах або босорках.

МИТРО: О страхах або босорках вам оповім другим разом, бо днеська на початок було бы задуже.

ПРЯДИЛЬНИЦІ: Та задавайте нам загадки.

МИТРО (до Тимка): Што теперь іде?

ТИМКО: Загадки...

МИТРО: Добри, як загадки, то загадки. Што то єсть: Штыри солдаты до єдного капелюха стріляют, а не можут го перестрілити?

ТИМКО: Австрійськы воякы...

ГРИЦ: Французы...

ОРИНА: Мотыка...

ТИМКО: А с мотики стріляют? (Звертатся до публики): Може с вас кто знає, вы тоже на вечирках. Никто? — Штыри цицьки до єдного дойника ся доят. Но а што то буде за корова, што пошла воду пiti, а брюх оставила в стайні?

ПРЯДИЛЬНИЦІ: Теля...

МАРИНА: Паця...

МИТРО: А паця пье воду...

УЛЬКА: Бочка...

МИТРО (звертатся до публики): Кто с вас знає? — Та перинянка, як возмут оболочину прати. А што то єсть: штыри тыкы, два патики, семе оганяло? Кто знає?

ХАРИТИНА: Я знала и очевисьні єм забыла...

УЛЬКА: И я знала, але доцяп мі вилетіло с памяті...

ПАРАСКА: Мотовило...

МАРИНА: Воз с дырвами...

МИТРО (звертатся до публики): А кто с вас знає? — Та корова, штыри ноги, два роги и, выбачте, хвост. А што то буде: висока дама, горбата мама, шалений зять, крива дівка?

ОРИНА: Блащакова фамелия...

ГРИЦ: Дзебенякова хиж...

МАРИНА: Верба, с коріньом и с голузьом...

МИТРО (до публики): Може с вас кто знає? Никто. Висока дама — небеса, горбата мама — гора, шалений зять — вітер, крива дівка — ріка.

А што то буде: стоїт пан при дорозі, на єдной нозі, може присячи, же ма сто тысячи.

ВСІ; Дідич Пшеворский...

ТИМКО: А я не думам, ци дідич Пшеворский даколи стоял на єдной нозі, — он не годен, затяжкий...

МИТРО (до публики): А кто с вас знає? Никто. Та мак. А што то буде: Зарычал вол на сто потоков и на сто гор?

ВСІ: Корова...

МАРИНА: Я знам, же інше нич не буде, лем або корова або бык...

МИТРО: Не корова, а гром. А што то буде: Два братъя через дорогу жиуют, спольно собі помагают, а єден другого не видит?

ВСІ: Овсяниковы сынове... Козибратья...

ГРИЦ: То они цілыми роками гніваются...

МИТРО: Не Овсяниковы сынове, а людски очы. А теперь кто то порахує? Ишол дзяд с Баниц, нюс девять палиц, на каждой палици по девять сучков, на каждом сучку по девять циділят, в каждом циділяти по девять гнізд, в каждом гнізді по девять коток, под каждом котком по девять котят. Кілько тых котят разом есть?

ГРИЦ: Єден мілліон...

ВСІ (взвисли): Гу... Да-с сто тысячи...

ТИМКО: За сто тысячи може буде, але єден мілліон не буде...

ГРИЦ (на злощено): Але што вы мі ту будете повідати и завертати чисту голову, кедь я знам, же там буде єден цілый мілліон, а може и два.

МИТРО: Як уж так, же вам до суперечки зашло, та я вам днеська не отповім, бо сам не знам, але як мі дакто до заране обчислит, то я вам заран на вечер повім.

МЕЛЬКА: А вы, діду, Тимку, не знаєте нияку загадку?

ТИМКО: Знал єм, дітино, да-с пару, але єм забыл. Лем єдну ище памятам.

ВСІ: Повічте нам, яку знаєте...

ТИМКО: Сідили три ворони на плоті, а ішол пастух і забил каменем дві ворони. Кілько, думате, ворон остало на плоті?

МЕЛЬКА: Дві.

МИТРО: Та єдна...

ОРИНА: А я не вірю, аби пастух єдним каменем забил дві ворони нараз.

ВСІ: Ани мы не віриме...

ТИМКО: Ту не в том, ци вірите, або не вірите, лем повічте, же були дві забиты, то сколько ворон осталося на плоті?

УЛЬКА (гнівно): Та уж вам повідали, же єдна, та чом не вірите? Єдна осталася на плоті, а дві впали под плот на смерть забиты.

ТИМКО (розсміялся): Та где там. Ани єдна не осталася на плоті, бо як дві впали под плот забиты, то третя ворона взлетіла, а плот остал пустый...

ОРИНА: Ой, посмотте-ле ся на дзядя, який он розумный. Повічте нам ище єдну.

ТИМКО: Я бы вам рад ище єдну оповісти, але не знам, лем туго єдну. Але як бы сте заспівали, то вам поможу, а и на гуслях заграю. Котра с вас добра співачка, най зачинат. (Дівчата начинают співати старинны напіви и співанки):

В неділеньку по рані дівча вінки вияло,
Єден вінец вивило,нич сонечко сходило.
Другий вінец вивило,нич ся служба начала,
Третий вінец вивило,нич ся служба скончила.
Пришол к нему младенец: "Дівче, дівче дай вінец".
"Не дам я ти тот вінец, бо ты не мой младенец".
"Бо ты не мой младенец, лем от пекла посланец".

Як го порвал, так го нюс, понад горы, понад ліс.
Горы, ліси шуміли, як дівчатко виділи.
Горы, ліси гучали, як дівчатко познали.

Оженился старий сивый, ей штыри тыждні перед жнивом,
Взял он собі младе дівча, ей младе дівча Катеринча.

Хватило го за бороду, ей скосило ним загороду.

Хватило го за чубрину и шмарило ним под перину.

Леж же, спий-же, старый сивче, было не брати младе дівча,
Было сой взяти стару бабу, ей бы чесала сиву браду.

А старый му не вірував, ей с краичку го залігувал,
"Старый, старый, пуст мя вонка, бо мя болит головонька".

Ой там долов в той долині чорный гавран воду пие,
Пие, пие в вельком жалю, же ма фраиречку в чужом kraю.

Кто єй виділ, най мі повіст, най мене серденько, най не болит.

Я єй виділ правым очком, жала траву, жала за поточком.

Жала, жала, навязала и на миленького заволала:

"Мильтый с тамтой страны, подже на мя двигний зайду травы".

Най двигают отец и мать, кедь мі тя не дали за жену взять.
Отец бы дал, мама не даст, бо мі тя дівчатко дома треба.

Откаль солнечко сходило, там дівча яблинку садило.

"Росний яблинко wysoko, а попри землю широко.

Урод яблочко червене, як мое личко румяне.

Урод яблочко або дві, єдно миленькому, друге мі.

СЦЕНА 12.

(Несподіванно с противных сторон влітуют Козибратья, ріжной высоты и вагы, встречаются посередині сцены, обнимаются).

СРІБНЫЙ: Як же ся мі машь, мой Золотый пане брате Козибрате? Повіч ле мі повіч, як ся ти поводит, ци єс оженил-ся, ци машь жену и діти, ци єс богатый и ци ти добри жити на світі? Бо я уж женатый. Ей кобы ты виділ мою жену Магдалену, што то за жена, пре-жена. Богатский грунт єм с ньом достал, широкий на три пальці.

ЗОЛОТЫЙ: А ты, мой Срібный пане брате, Козибрате, мыслишь, же я от козы? Я тыж мам жену зо ширшим польом, як твоя, бо широке на штыри пальці. Не хочу ся ти хвалити, але ти повім, яка она красна: очы, нос и уха має в том самом місци, где и вшитки други жены...

СРІБНЫЙ: А кобы ты виділ мою, яка она качурява — як Борсучана Дебря, бо ся не любит чесати. А яка добра газдыня — ноги николи не мые, то нам ани воды дуже не треба, бо як зачне языком молоти, то треба двох хлопов с лопатами отгартати того, что она намеле.

ЗОЛОТЫЙ: Жена, як жена. Ту головны діти. Кобы ты виділ мої діти, пане брате, Козибрате, то суть направду барз добры, всі шестеро в арешті сідят, то мам великий спокой от них.

СРІБНЫЙ: А ты думашь, же я без діти? Як бы ты чул мої діти, то бы-с ся за голову хватил. Ты ище такы діти не виділ, ани не будешь, покля жиєшь. Єдно мудрійше, як друге. Як ся зачнут гаркати, то не знати, котре слухати. С каждого єдного може адвокат быти и легко при них с розума зыйти.

ЗОЛОТЫЙ: А ци ты, пане брате, Козибрате, чул даколи, який я богатий? Я, небораку, найбогатший на цілы горы-прегоры. Мам хижу во три угла — кто таку має? А я мам. В стодолі мам штыри боиска. В едном мітла завішена, в другом ціпь, в третьом граблі, а в четвертом віячка. Мышь, хоць бы в розум зашла, то бы зеренця не нашла.

СРІБНЫЙ: И я мам хижу, и то большу, як конярска колиба. А в стодолі віячки мі не треба, бо и так нее што віяти. Який я богатый пане брате, Козибрате, то я аж сам собі ся чудую. По сто тысяч за каждого быка мі дают, але не мам лем єдного. Студні мі не треба, бо мі без дах вода падат до кновок и цебриков, то мі все от дожжу до дожжу воды в хижі выстарчат.

ЗОЛОТЫЙ: Тобі с єдним волом ани нее ся што до мене ровнати. Я служу в дворі, то пан має пятьдесят коров, а я едну, то разом маме 51 корову.

СРІБНЫЙ: Але што тобі ровнатися там до мене, коли ты мі не ровня...

ЗОЛОТЫЙ: И ты мі не ровня. Я ти ище раз оповім, яка моя жена, діти и який я богатый...

ВАСИЛЬ (вмішується): А ноле вы, панове братя, Козибратья, уступтеся, што вы ту будете так собі доказувати, кедъ знате, же мы хочеме ище днеска когута печи. Мате жмуток лену на когута?

СРІБНЫЙ и **ЗОЛОТЫЙ** (розводять руками): Та откаль бы сме взяли жмуток лену, кедъ сме оба худакы?

ВАСИЛЬ: Та кедъ сте худакы, то сядте собі до кута, и ту ся разом с нами забавте. (До Тимка): А вы мате дакус лену?

ТИМКО: Маленьку скрутку мам. (Вытігат из-за пазухи, дає):

ВАСИЛЬ (переходить от прядильниці к прядильниці, сбрат прядило, окружат около "когута" и приповідат): Пришол єм до вас с неділі на понеділок, жебы сте мі дали лену на віонок. Пришол єм до вас с понеділька на вівторок, абы сте мі дали лену хлопу на подолок. Пришол єм до вас с вівтирка на середу, жебы сте мі дали лену накормити череду. Пришол єм до вас с середы на четверг, жебы сте не откладали, а дали мі лену зараз теперь. Пришол єм до вас с четверга на пятницу, жебы сте мі дали лену замінити за пшеницу. Пришол єм до вас с пятниці на субботу, жебы сте мі дали лену за зроблену роботу. Пришол єм до вас с субботы на неділю, жебы сте мі дали лену на добру хвилю...

СЕМАН (приносит в торбі слоички, посыпует з них по-рошками когута): Треба тебе, когуте, опопелити, абы-с был білый; треба тебе, когуте, осолити, абы-с был соленый; треба тебе, когуте, огорчити, абы-с был горький; треба тебе, когуте, опоприти, абы-с был пекущий; треба тя, когуте, осипати саджом, абы-с был чорный; треба тя, когуте, обляти водою, абы-с был мокрый... Уж когут готовый, и уж ся пече, што аж ся душит...

ВАСИЛЬ (сидат с когутом на кобици и вызывает): Пече ся когут, пече, аж ся с него душит, а дівчатко Ульця поцілувати мене мусит.

СЕМАН: Як не поцілуєш Василя, то поцілуєш того омоченого "когута".

УЛЬКА (иде цілувати Василя, переберат "когута" в свои руки, сідат на кобици и выкликує тыма самыма словами "Пече ся когут, пече" дакого, и так гра продолжатся, аж покля всі вечерники пересілуються, и покля "когут найдеся в руках Харитины. Харитина переберат "когута", сідат на кобици): Пече ся "когут", пече, аж ся с него душит, а дівчатко Марися поцілувати діда Тимка мусить.

МАРИНА (взвисла): Ани когута, ани діда Тимка я цілувати не буду. (Скошила с лавки, забрала куділь и в двери): Добра ночь, дівчата.

ХАРИТИНА (продолжат за порядком вызывать прядильниці цілувати діда Тимка, аж всі прядильниці поутічут с вечирок, бо не хотят цілувати Тимка. За кожном прядильницом вилітуют и паробки, аж покля в домі останутся лем Харитина, Тимко и домашні. Коли уж никого ніт, Харитина хватиться): Уж поздня година, час домів спати, а они бы ся вам ту цілували до самого рана.

ГРИЦ: Дякую вам, тето Харитин, за добру роботу...

ТИМКО (подходить помалы ку Харитині): Остали сме ся, тето Харитин, лем мы двое непоцілуваних, то тепер лем хыбаль я вас поцілую.

ХАРИТИНА (шмарила с рук когута, хватила за свою куділь и ку дверям): Я уж за стара на таке цілуванья. Вы мі пребачте. Добра ніч...

ТИМКО (розсміялся): Молодого пішла поцілувати, а мене старого не хоче... Она бы вам тарахкала до самого рана. Добри, же ся вам вынесла.

ГРИЦ (скрутат лямпу, засвічує лампаш): Дякую вам, діду Тимку, за добру роботу. А тепер сберайтесь, я вас проваджу до стодолы спати.

ОРИНА: А не повідала я ти, Грицу, же и дзяд ся придаст при хижі?

ЗАНАВІС.

(Конец первого акта).

ЛАМАНЧАК

АКТ II.

(Вечер. Тота сама хижя, што и в Акті I. Лямпа на столі засвічена. Орина мотат нитки и числіт).

СЦЕНА 13.

ОРИНА: ...Єден и двадцет... два и двадцет... три и двадцет... и т. д.

СЦЕНА 14.

(Входить Марина с кудельом)

МАРИНА: Дай вам Боже добрый вечер, нонашко Орино.

ОРИНА: Дай пане Боже и тобі, Марин. Не повіч мі, же ты уж по вечери, так завчасу. Мого старого ище с Свидника с ярмаку неє. Жебы лем го Бог заварувал от даякого несчастья, бо на дворі видно великий мороз и задуява. (Завязала пасмо, мотат дальше и числіт на голос).

МАРИНА: Мы днеска завчасу по вечери, бо великий мороз, то мама не пустили няня до ліса. А концом хотіли ідти. И добри ся стало, же не пішли, бо днеска ламанчак, то я перше можу закончити свою кудиль и сховати, як хлопці будут хотіти поламати...

ОРИНА: Лем не крич гоп — як не перескочиш. Як не даш куділь сламати, то тя хлопці не помогают ани не почесят. То так будеш непомаглювана през мясниці ходила? (Числіт наново): И зас єм помылила....

МАРИНА: А где ваши дівчата, нонашко?

ОРИНА: Там гдеси в стайні споряджают. Недавно видно было, як напавали худобу. Но и зас єс мі помылила... (Начинат наново мотати и рахувати).

МАРИНА: Пребачте, я вам не буду веце перемышляла...

СЦЕНА 15.

(Влітує Мелька).

МЕЛЬКА: Мамо, мамо, нянько ище не вернули з ярмаку?

ОРИНА: Идий ся го звідай, ци вернул. И зас єс мі помылила. (Числит нитки): Уж я днеска того не домотам, доцяп ся мі мылит...

СЦЕНА 16.

(Входить Гриц в баранковой шапці и чугі).

ГРИЦ: Ледво єм ся домів достал...

ОРИНА: А ты где ся так долго бавил? Ледво єм ся тя дочекала...

ГРИЦ: Несчастья. Кобила в заметях керпці потратила, мусіл єм зйти до кузні дати справити новы.

ОРИНА: Бодай ты пропал зо свойом кобылом. Як бы ты выдал на мою обувь только, як на кобылу, то бы-с мя давно выпровадил на ярмак и продал першому ліпшому жидови...

ГРИЦ: Што было робити? Кобылу и так треба было перековати на остро, бо слизгавиця приходит, жебы сой ноги не поламала.

ОРИНА: Та продай дзядя.

ГРИЦ: То легко повісти — продай дзядя... А што я буду робил без него? Яку я сой раду дам? Она, небога, знає уж мою натуру и мои помыслы. Як я сой подоплю даколи на ярмаку, то николи не старамся, як домів зайду, бодай єм ся выкорацмал на воз або на сані, а она уж сама знає, где идти и мя привезе перед самы двери, так як и теперь. Сама єс колиси гварила, же и дзяд ся при хижі придаст...

ОРИНА: О, то зато ты не хочешь ей продати, бо тя сама домів привозит...

МЕЛЬКА: Няню, привезли сте мі дашто?

ГРИЦ (вытігат колач из рукава в чугі): Принюс, принюс, лем очевисні єм ти забыл, дітино, дати.

ОРИНА: А мі што єс принюс?

ГРИЦ: Выбач, — дірку с обарянця... (Знимат зо себе чугу).

СЦЕНА 17.

(Входять гуром всі прядильниці)

ПРЯДИЛЬНИЦІ: Дай Боже добрий вечер.

ГРИЦ: Дай Боже и вам, прядильниці. Куделі, виджу, якыси маленьки мате.

ОРИНА: Не знашь, же днеска ламанчак. Дівчата хотят на часі допрясти куделі и поховатинич ламаники придут.

МАРИНА: Днеска мусиме ся поспішити. Перше скончиме прясти — веце часу нам на ламанчак остане...

ГРИЦ: А я доцяп забыл, же днеска ламанчак, а и я был бы литру оковиткы купил...

ОРИНА: Литру оковиткы? Видиш ся на него! На оковитку гроши бы ся в него нашли, а для мене и для старших дівчат не было за што дашто купити.

ХАРИТИНА: Прерву я вам тоту сварку, бо ище бы вам до грубого пришло. Ліпше заспівам. (Зачинат спів):

Пішли рибаре на рибы, аж до глубокой долины,
Нашли там дітя пахоля, завите было патоля.
А єден гварит — возме го, а другий гварит — няйме го,
А третій на тонич не дбал, лем до рыхтаря знати дал.
Зараз на бубен вдарили, жебы ся дівки сходили,
А яка така в віночку, рыхтарьова дівка в чепечку.
А яка така на місци, а рыхтарьова в арешті.

В зеленім гаю древко рубают,
Аж до Дунаю тріски падают.
Падают велькы, падают малы,
Подже их посберай, дівчатко шварне.
Подъ их посберай, наклад с них огня,
Выпер милому кошелю до дня.
В пятницю сваряй, в субботу выпер,
А в неділю рано милого прибер.
В неділю рано солнечко сходить,
Уж мой міленький под перком ходит.

Не пойду до леса с кониками,
Бо бы мя гайтове полапали,
Але пойду на лучки —
Возму дівча на ручки —
Буду го колысал помалюцькы.

Не пойду до леса през сокиры,
Бо бы мі не нарубал яворини.
Я нарубам на фуру,
Моя мила на другу —
Яворини, яворини.

Ей там, ей там под дубиною,
Сідит вояк с дівчиною.

Так он до ней промавляє,
За рученьку потискає.

Ой ты, ой ты дівчино моя,
Отгадай мі шість загадок.
Як отгадаш — моя будешь,
Не отгадаш, дурна будешь.

А ци я молода знаю,
А ци я ти розгадаю?
А што сходить без насіння,
А што росне без кореня.

А што грає — голос має,
А што плаче, слез не має.
А што летить без прогону,
А кто любит чужу жену?

А я молоденка знаю,
Та я тобі отгадаю.
Сонце сходить без насіння,
Камень росне без кореня.

Скрипка грає, голос має,
Сердце плаче, слез не має.
Вода летит през прогону,
Вояк любит чужу жену.

Пойдеме мы на ловы, на ловы, товаришу мой,
Ой на ловы, на ловы, до зеленої дубровы,
Товаришу мой.

Але ти там заяц, заяц, товаришу мой,
Лем ты с хортом поволи, та заяца догониш,
Товаришу мой.

Але ти там серна, серна, товаришу мой,
Лем ты с хортом поволи, та ты серну догониш,
Товаришу мой.

Але ти там соболь, соболь, товаришу мой,
Лем ты с хортом поволи, та соболя догониш,
Товаришу мой.

Але ти там дівча, дівча, товаришу мой,
Лем ты с хортом поволи, та ты дівча догониш,
Товаришу мой.

Будеме ся ділити, ділти, товаришу мой,
Тобі заяц и серна, а мі соболь и дівча,
Товаришу мой.

Як ти буде кривда, кривда, товаришу мой,
Тобі вшитка звірина, мі надобна дівчина,
Товаришу мой.

Будеме мы судити, судити, товаришу мой,
Твоя шабля, а мой меч, твоя глава злетит с плеч,
Товаришу мой.

Повідал мі єден хлопец, же я не знам хліба напеч.
Я ся на то позлостила, на хліб єм сой подчинила.
В понеділок зачинила, а в вівторок загустила,
А в середу сопавала, а в четверг єм посаджала.
А в пятницю зобертала, а в субботу свынимала,
А в неділю закроила и милого погостила.
Такий ся мі хлібец удал, попод скору котик гудал,
Іще хвост сой закачурил, а скоры ся не дотулил.
Так мя мой милый похвалил, же ся такий хліб ударили.

СЦЕНА 18.

(Раптовно влітують хлопці, качають кобицю, коновку води, выпивку).

МАРИНА (переполошено): Ховайте куделі, ламаники идут. (Прядильниці шенітаються, хотят ховати куделі).

ВАСИЛЬ: Ани не утічте, ани куделі не прячте, бо мы их найдеме и поламлеме, а котра не даст куділь поламати и вымаглюватися, тата не буде почестувана, хоц и складку сложит. Семан, купил ёс оковитку — посберай за ню.

СЕМАН (бере капелюх, колективує гроши, як посберал, сковал гроши до кишени): Куплено и заплачено, а тепер будеме братися до роботи.

ХЛОПЦІ (отбирають прядильницям куделі, ламают на колінах и мечут в кут. Послі того Василь і єден с хлопцев прилично берут дівчата за руки и ноги, маглюют ними на кобиці, а Семан тым часом скраплят их водом, а вымаглюваны дівчата честує горівком).

(Послі почестунку, хлопці можуть показувати штуки, які знают. Приміром, "товчи панцаки", "орати", "мотати" и други, послі чого можуть приходити ріжни характери, як "жид", "медвід", "жовна", офіцери, панички, и други чудаки, котори не говорят, но показують всякы комедии. Коли в дверях чути звонок, характери уходять, а вечерники починают співати:

Подъ же ты, туроньку, до хаты,
Бо ти там студено стояти.
Так туроньку, так небоже,
Най ти Пан Бог допоможе.
Так, туроньку, так.

Подъ же ты, туроньку, до двора,
Там тебе привитат господарь.
Так туроньку, так небоже,
Най ти Пан Бог допоможе.
Так, туроньку, так.

(Послі того співу входить туронь або два, вечерники його обступляют довкола, котори не танцуют, плещут в долони.

Тимко грає, а вечерники со співом танцуют, а туронь в середині).

Ишли козы попод возы жито огрызати,
Звідуєся сын матери, где ма жену брати.
Показує начыльниці, показує бердо,
Же Петрина Брежувана не іст хліба дармо.
Мелют в млині два камені, чом третий не меле,
Козак дівча намавляє, ци ты пойдешь за мене.
Не пойду я, козаченьку, до твоего краю,
Будут мені докучати, помочы не маю.

(Послі того танцу туронь вискачує гет, зо сцены, а вечерники под проводом Василя начинают бавитися в ігри, які знають. Приміром: "Стопки", "сушь", а так танці т. зв. "качки" и "танец без конця". Гри и танці формуються так:

Гра "стопки": Участники строяться во три ряды, звернені лицями до центра. Гра устроена так, что в одном ряді есть одна особа веце, як в двох попередних. Лидер гри с повеслом в руках, ударяє лишну особу и летит за ньом аж пока она сформується до ряду в дакотром ряді с переду. В том ряді станеся надвішка одной особи, и лидер гри ударят остатню особу того ряду аж тата особа знов установится у переді дакотрого ряду. Гра продолжается так долго, аж всі три ряды сойдутся тісно до центра.

Гра "сушь": Участники становляться в коло, свернены лицями до середини, с руками заложеными за собом. Тот, кто начинает гру, обходить коло довкола и кому нибудь вручит повесло в руку. Получивший повесло подожде аж вручивший му повесло стане на своє місце, а тогди ударяє свого сусіда по правой стороні, до того часу, аж тот утікаючи, установится в коло. Тогда повесло вручатся снов другої особі, котора продолжат гру. В часі гри участники взвискуют, што надає життя грі. Найбільший рух візбуджат, коли по даючий повесло немисленно подаст повесло свому сусіду на себе.

Танец "качки": Участники танцу берутся попод руки, формуют солидне коло, и помалы починают танец под мелодію:

Пішли качки на млачки посберати хробачки,
Кач до дому, кач, выгнала вас мать.
Нич их домів пригнала, штыри пары продала.
Кач до дому кач, выгнала вас мать.

А у нашей Марины суть гористы перины,
Кач до дому кач, и т. д.
А у нашей Параскы дубельтовы запаски,
Кач до дому кач, и т. д.
А у нашей Ануски гафтуваны суть хустки,
Кач до дому кач, и т. д.

“Танец без конца”: Участники того танцу берутся за руки и танцуют выкручано помеже три або и пять розложенных на сцені пняков. Мелодия, которую сами участники танцу собі приспівуют, надається под тоты слова:

Кудлачу, кудлачу, где твоя жена,
За пецом, за пецом перепрядена.
На пецу молотив, за пецом віяв,
Жена го сганила, а он ся сміяв.

Півкошок, півкошок подпалениці,
Сбрайтесь дівчата на вечерниці.
Сім рішків-орішків, а осме сало,
Чом же мя не любишь, што ся ти стало?

Чом выгляды не мыєте, на дворі мороз,
Чом же ся ти не подабат мой милый голос?
А гуси, а гуси, вылетіли с Руси,
Высокого летіли, далеко виділи.

Иван Тарнавский, ци ты любишь мене.
Дзінь-дзінь, піль-піль, ци ты любишь мене?
Иван Тарнавский, ци ты возмеш мене.
Дзінь-дзінь, піль-піль, ци ты возмеш мене?

А на єднім возі самы молодята,
Дзінь-дзінь, піль-піль, самы молодята.
А на другім возі лем сама дружина,
Дзінь-дзінь, піль-піль, лем сама дружина.

А на третьім возі скринка и перинка,
Дзюп-дзюп, фів-фів, тая-я скринка и перинка.

(В часі того превеселого танцу куртина закрываетя).

КОНЕЦ.

Иван Прокопчак, выступал в роли діда Тимка на представлении “Лемковскы Вечиркы” 4 марта 1951, в Кливланд, О.